

30/5/17

ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΓΣΕΕ

ΣΤΟ ΕΥΡΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΓΣΕΕ

Στην Επιτροπή Απασχόλησης και Κοινωνικών Υποθέσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, με θέμα τις μεταρρυθμίσεις στην αγορά εργασίας στην Ελλάδα, εκλήθη για να τοποθετηθεί ο Πρόεδρος της ΓΣΕΕ Γιάννης Παναγόπουλος.

Ο κύριος Παναγόπουλος στην ομιλία του, μεταξύ άλλων, έκανε εκτενή αναφορά σε όλα τα ελεγκτικά όργανα που έχουν ζητήσει την άμεση αναθεώρηση της ελληνικής νομοθεσίας προκειμένου να αποκατασταθούν οι παραβιάσεις των διεθνών κανόνων προστασίας της εργασίας και της κοινωνικής ασφάλισης στη χώρα μας, ενώ τεκμηρίωσε την αναγκαιότητα αλλαγής της οικονομικής πολιτικής στην Ελλάδα και στην Ε.Ε.

Ο Πρόεδρος της ΓΣΕΕ θα έχει σήμερα επαφές και με βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Σας παραθέτουμε ολόκληρη την ομιλία του κυρίου Παναγόπουλου.

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Επιτροπή Απασχόλησης & Κοινωνικών Υποθέσεων

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Συζήτηση για τις μεταρρυθμίσεις στην αγορά εργασίας στην Ελλάδα

29 Μαΐου 2017

Τοποθέτηση Γιάννη Παναγόπουλου

Προέδρου ΓΣΕΕ

Αξιότιμοι, αξιότιμες κύριοι και κυρίες ευρωβουλευτές

Αξιότιμε κύριε Χέντελ (Πρόεδρος της Επιτροπής Απασχόλησης και Κοινωνικών Υποθέσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου)

Αξιότιμε κύριε Κόλερ (Εκπρόσωπος του ILO, Διευθυντής για την Ευρώπη και την Κεντρική Ασία)

Αξιότιμε κύριε Στάγκο (εγνωσμένου κύρους καθηγητή ευρωπαϊκού δικαίου και μέλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Κοινωνικών Δικαιωμάτων του Συμβουλίου της Ευρώπης)

Αξιότιμε κύριε Κοστέλο (Εκπρόσωπος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Επικεφαλής της διαπραγματευτικής ομάδας για την Ελλάδα)

● Και από τη δική μας πλευρά, καλωσορίζουμε την πρωτοβουλία της Επιτροπής Απασχόλησης και Κοινωνικών Υποθέσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τη διεξαγωγή αυτής της ακρόασης και ανταλλαγής απόψεων για τις λεγόμενες «μεταρρυθμίσεις» στην αγορά εργασίας της Ελλάδας. Θεωρώ ότι και η σημερινή συζήτηση καταδεικνύει το ενδιαφέρον της Επιτροπής Απασχόλησης για την παρακολούθηση των εξελίξεων σε αυτό το εξόχως προβληματικό πεδίο πολιτικής στην Ελλάδα ιδιαίτερα τα τελευταία 7 χρόνια, που η χώρα έχει ενταχθεί σε καθεστώς διεθνούς δανεισμού, επιτήρησης και σε σημαντικό βαθμό ετεροκαθορισμού των εσωτερικών της πολιτικών.

● Θα μου επιτρέψετε εξαρχής μια **ειδική αναφορά στους εκπροσώπους των δύο διεθνών οργανισμών, του ILO και του Συμβουλίου της Ευρώπης**, στα ελεγκτικά όργανα των οποίων τα ελληνικά συνδικάτα έδειξαν εμπιστοσύνη και προσέφυγαν για την περιφρούρηση των διεθνών κανόνων προστασίας των εργασιακών και κοινωνικοασφαλιστικών δικαιωμάτων. Οφείλω να επισημάνω ότι παραβιάσεις δικαιωμάτων στην Ελλάδα είχαν ήδη διαπιστωθεί και πριν το διάστημα της κρίσης και των ραγδαίων μέτρων λιτότητας. Ωστόσο ήδη από το 2011 **το ILO**, αρχής

γενομένης από την Αποστολή Υψηλού Επιπέδου και την πολύ σημαντική της έκθεση για την κατάσταση στην Ελλάδα και μετά με σειρά αποφάσεων και συστάσεων όλων των ελεγκτικών του οργάνων, και ακολούθως η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή Κοινωνικών Δικαιωμάτων του Συμβουλίου της Ευρώπης** με τελευταία την απόφαση επί της Συλλογικής Προσφυγής της ΓΣΕΕ (η οποία δεν μπορεί να δημοσιοποιηθεί παρά μόνο μετά την παρέλευση τεσσάρων μηνών από τη γνωστοποίησή της τον Απρίλιο του 2017 ή μέχρι την έκδοση του Ψηφίσματος της Επιτροπής Υπουργών) έχουν διαπιστώσει σημαντικές και πολλαπλές παραβιάσεις θεμελιωδών δικαιωμάτων στην Ελλάδα (πχ παραβιάσεις της συνδικαλιστικής ελευθερίας, κρατικό παρεμβατισμό στις ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις και στο περιεχόμενο των ΣΣΕ με σκοπό τη ραγδαία μείωση των μισθών, άνιση μεταχείριση των νέων σε ηλικία εργαζομένων με την εξαίρεσή τους από την εργατική νομοθεσία και την επιβολή υποκατώτατων αμοιβών κάτω από τα όρια της φτώχειας, υπέρμετρη ευελιξία και αλλοίωση των κανόνων προστασίας της πλήρους απασχόλησης, προγραμματισμένη φτωχοποίηση της κοινωνίας από την επιβολή πολλαπλών μειώσεων στις κοινωνικοασφαλιστικές παροχές και πολλά άλλα).

● Όλα αυτά τα ελεγκτικά όργανα έχουν ζητήσει την άμεση αναθεώρηση της ελληνικής νομοθεσίας προκειμένου να αποκατασταθούν οι παραβιάσεις των διεθνών κανόνων προστασίας της εργασίας και της κοινωνικής ασφάλισης. Επίσης, επειδή όλα αυτά τα χρόνια διαπιστώνουν ότι η Ελλάδα είτε δεν παρέχει καθόλου είτε παρέχει ανεπαρκή στοιχεία για την ανάλυση του αντικτύπου των μέτρων στην κοινωνία, έχουν ζητήσει την άμεση διαμόρφωση μηχανισμού αξιολόγησης των επιπτώσεων των μέτρων λιτότητας στα δικαιώματα του ανθρώπου, διαδικασία που και το Ευρωκοινοβούλιο, αλλά και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει πια θέσει ως

αναγκαία. Σημειώνω λοιπόν ότι καμία από τις παραβιάσεις που έχουν όλα αυτά τα χρόνια διαπιστωθεί επίσημα δεν έχει αποκατασταθεί, ούτε ο μηχανισμός αντικτύπου έχει διαμορφωθεί, ενώ παράλληλα επιβάλλονται νέα πρόσθετα μέτρα περιορισμού των δικαιωμάτων των εργαζομένων, τα οποία βέβαια τίθενται ως προαπαιτούμενα για την εκταμίευση των δανειακών δόσεων προς την Ελλάδα. Τίθεται λοιπόν ένα σοβαρό ζήτημα γενικότερου ενδιαφέροντος που είναι η μη συμμόρφωση όχι μόνο των ίδιων Κρατών, αλλά και των οργάνων που μετέχουν στους μηχανισμούς οικονομικής στήριξης με τις αποφάσεις των διεθνών ελεγκτικών οργάνων.

- Σημειώνω επίσης ότι στο καλάθι των αχρήστων έχουν πεταχθεί και κρισιμότερες διμερείς συμφωνίες των εθνικών κοινωνικών εταίρων πάνω σε ζητήματα εργασιακών ρυθμίσεων (πχ η συμφωνία της Γενεύης του 2014 με την παρουσία του ILO για την επαναφορά του προσδιορισμού του κατώτατου μισθού με Εθνική Γενική ΣΣΕ, την επαναφορά της επέκτασης των κλαδικών ΣΣΕ, τη μη εισαγωγή της ανταπεργίας των εργοδοτών στο εθνικό πλαίσιο), θέματα για τα οποία οι λεγόμενοι Θεσμοί δείχνουν εμμονική στάση, εισαγάγοντας μάλιστα και τη διάσταση των «βέλτιστων πρακτικών».

- Επιτρέψτε μου επίσης ένα σχόλιο για τις «βέλτιστες πρακτικές». Στο ευρωπαϊκό και διεθνές πλαίσιο προστασίας όλων των δικαιωμάτων, αλλά εν προκειμένω, των εργασιακών και ασφαλιστικών, ως «καλές πρακτικές» για τη διαμόρφωση των εθνικών πολιτικών πρέπει να θεωρούνται μόνο αυτές που ανταποκρίνονται στην πράξη και όχι θεωρητικά στην υποχρέωση σεβασμού του εθνικού Συντάγματος και των ευρωπαϊκών και διεθνών κανόνων που δεσμεύουν τη χώρα. Θα μου επιτρέψετε δε να θυμήσω το πολύ σημαντικό όριο που έθεσε το ILO στο πλαίσιο των αναφορών του 3^{ου} Μνημονίου για τις λεγόμενες «βέλτιστες πρακτικές» για τις απαιτήσεις περαιτέρω αλλαγών στα εργασιακά δικαιώματα (όσα έχουν απομείνει

στην Ελλάδα), όπου ο ίδιος ο Γενικός Διευθυντής Guy Ryder ξεκαθάρισε τη θέση του ως προς τις ασάφειες αυτές και την επικινδυνότητά τους.

● **Από την πλευρά μου οφείλω να πω, η ΓΣΕΕ, με επείγουσα καταγγελία της προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο το 2012,** είχε ζητήσει την παρέμβασή του για τις εργασιοκτόνες ρυθμίσεις των όρων της δανειακής σύμβασης της Ελλάδας, τονίζοντας ότι τα αποτελέσματα του «πειράματος» που γίνεται στην Ελλάδα, ως Κράτος Μέλος της ΕΕ, είναι προφανές ότι θα επιχειρηθεί να διοχετευθούν και εφαρμοσθούν ως στρεβλή «καλή πρακτική» και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, που βρίσκονται ή θα βρεθούν δέσμιες της οικονομικής κρίσης.

■ **Η παρουσίαση λοιπόν της κατάστασης στην Ελλάδα** δεν αποτελεί πλέον μια προσωπική/αξιολογική άποψη κάποιου. Τα ίδια γεγονότα οδηγούν σε ένα παράδοξο: από τη μια πλευρά στην απομάκρυνση του Κράτους από θεμελιώδεις δημόσιες υπηρεσίες κοινής ωφέλειας και την εκποίηση του εθνικού πλούτου (πχ η ενέργεια, τα λιμάνια), από την άλλη πλευρά στον απόλυτο κρατισμό στον τομέα των εργασιακών σχέσεων.

Με εκατοντάδες νομοθετικές ρυθμίσεις το Κράτος επέβαλε βίαια, διαδοχικά και σωρευτικά μέτρα, τα οποία δεν είχαν το χαρακτήρα του «δικαίου έκτακτης ανάγκης», ούτε αντισταθμίστηκαν με παράλληλα μέτρα διασφάλισης του βιοτικού επιπέδου των πολιτών, όπως και το ILO και το Συμβούλιο της Ευρώπης αναφέρουν ότι πρέπει να γίνεται:

● **Κατάργηση** συλλογικών συμβάσεων που περιέχουν ενιαία κατώτατα όρια προστασίας (εθνική γενική ΣΣΕ και κλαδικές) ● προώθηση της εξατομικευμένης ρύθμισης των όρων εργασίας σε επίπεδο ατομικών συμβάσεων ή στο επίπεδο της επιχείρησης ● Διαμόρφωση μορφωμάτων δήθεν εκπροσώπησης των εργαζομένων

(οι ενώσεις προσώπων) χωρίς καμία εγγύηση δημοκρατικής εκλογής και λειτουργίας / έρμαια των εργοδοτών • Υπερενίσχυση της ευελιξίας στην εργασία και του διευθυντικού δικαιώματος (60% των θέσεων εργασίας είναι μερικής και εκ περιτροπής απασχόλησης που επιβάλλεται μονομερώς από τον εργοδότη) • Υπονόμευση και εξουδετέρωση των εργαλείων συλλογικής δράσης (ΣΣΕ και απεργία) - έμμεση αναγνώριση της ανταπεργίας των εργοδοτών (νέα ρύθμιση) • Κατάργηση θεμελιωδών αρχών και κανόνων των συλλογικών ρυθμίσεων (επέκταση ΣΣΕ και αρχής της εύνοιας) • Στοχοποίηση του συστήματος διαιτησίας, το οποίο έχει κριθεί σύμφωνο με το Σύνταγμα με αποφάσεις των ανώτατων εθνικών Δικαστηρίων (Αρείου Πάγου και Συμβουλίου της Επικρατείας), αποτελώντας και σημαντική νίκη των δικαστικών διεκδικήσεων των συνδικάτων κόντρα στις μνημονιακές ρυθμίσεις του 2012 • Διευκόλυνση των απολύσεων γενικά και με τη νέα νομοθεσία των ομαδικών απολύσεων • Υπερφορολόγηση, ακρίβεια. Ο κατάλογος είναι μακρύς, ενώ παράλληλα το 3^ο Μνημόνιο και τα συμπληρωματικά αυτού τον Ιούνιο του 2016 και τον Μάιο του 2017 επιβεβαιώνουν τον ασφυκτικό έλεγχο των δανειστών της χώρας, καθώς απαιτείται η σύμφωνη τους για κάθε νομοθετική πρωτοβουλία που αφορά εργασιακές ρυθμίσεις, ατομικού ή συλλογικού εργατικού δικαίου.

• Μάλιστα τα εργασιακά μέτρα αποδείχθηκε και αποδεικνύεται και με τις δεσμεύσεις του 3ου μνημονίου του 2015 και των συμπληρωματικών Μνημονίων του Ιουνίου 2016 και αυτού πριν λίγες εβδομάδες τον Μάιο 2017, ότι θα είναι **MONIMA** καθώς η Κυβέρνηση **ανέλαβε ως προαπαιτούμενη ενέργεια την κωδικοποίηση της κατεστραμμένης εργατικής νομοθεσίας έως τον Ιούνιο του 2018**. Υποτίθεται μάλιστα ότι το 2018 επίσης θα επανέλθουν οι ρυθμίσεις για την επέκταση των ΣΣΕ, αφού όμως η Κυβέρνηση έχει δεσμευθεί (παρεμβαίνοντας εκ νέου στη συνδικαλιστική ελευθερία) ότι θα δημιουργήσει διοικητικό μηχανισμό κρίσης της αντιπροσωπευτικότητας των οργανώσεων και αντίστοιχο ηλεκτρονικό

μητρώο. Θα μπορούσα να αναφέρω επίσης και άλλα περιστατικά παρέμβασης στη δράση των συνδικάτων όπως πχ την κυβερνητική παρέμβαση το 2015 στην εκπροσώπηση της ΓΣΕΕ στην Ευρωπαϊκή ΟΚΕ αλλά και τις δημόσιες δηλώσεις κορυφαίων στελεχών της νυν Κυβέρνησης περί για αλλαγή της ηγεσίας της Συνομοσπονδίας ή πρόσφατα, ότι τα ελληνικά συνδικάτα «δεν στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων». Αυτή λοιπόν είναι στο ευρωπαϊκό έδαφος η συνδικαλιστική ελευθερία που προστατεύει ο Χάρτης Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ, ο Ευρωπαϊκός Κοινωνικός Χάρτης και η 87 Διεθνής Σύμβαση Εργασίας? Νομίζω ότι θα συμφωνήσετε πως όχι.

- Και επειδή ο θεσμός του κοινωνικού διαλόγου αποτελεί πυλώνα του λεγόμενου ευρωπαϊκού κοινωνικού κεκτημένου θα ήθελα να επισημάνω ότι όλα αυτά τα χρόνια στην Ελλάδα στο πλαίσιο των όρων του διεθνούς δανεισμού της χώρας, δεν υπήρξε ποτέ και κανένα περιθώριο διεξαγωγής ουσιαστικού κοινωνικού διαλόγου. Οι όποιες δε αναφορές στα Μνημόνια περί υλοποίησης των όποιων μεταρρυθμίσεων ύστερα από κοινωνικό διάλογο ήταν εντελώς προσχηματική, καθώς ουδέποτε έγιναν σεβαστά τα αποτελέσματά του.

- Και στο σημείο αυτό θα μου επιτρέψετε εκ νέου να αναφερθώ στο ILO, ως το κατεξοχήν αρμόδιο διεθνή οργανισμό στα θέματα της εργασίας με τη θεμελιώδη εγγύηση της τριμερούς του λειτουργίας (κάτι που δεν έχει κανένας άλλος διεθνής οργανισμός τεχνικής βοήθειας στην Ελλάδα). Είναι πολύ σημαντική η συμβολή του ILO στα ελληνικά πράγματα (ξεκίνησε από τις Προσφυγές της ΓΣΕΕ στον ελεγκτικό του μηχανισμό, με διαρκείς επικαιροποιήσεις και επιμονή από την πλευρά μας με τελευταία αυτή που καταθέσαμε τον Αύγουστο 2016 για τις παραβιάσεις σειράς εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων). Πολύ σημαντική επίσης και η ίδρυση του Γραφείου Διασύνδεσης στην Αθήνα, ενώ οφείλω να τονίσω τη σημασία της

παρουσίας του ILO σε απαιτητικά προγράμματα τεχνικής βοήθειας, όπως αυτό για την αδήλωτη εργασία, όπου παράλληλα με την τεχνογνωσία του κατάφερε να αναδείξει την αξία των τριμερών διαδικασιών στη διαμόρφωση των πολιτικών για την εργασία, σε ένα περιβάλλον πλήρους απουσίας ουσιαστικού τριμερούς κοινωνικού διαλόγου. **Με κοινό μας αίτημα όλοι οι εθνικοί κοινωνικοί εταίροι έχουμε ζητήσει να παραμείνει το ILO** όσο διαρκούν οι δράσεις για την αδήλωτη εργασία, αλλά και εν γένει στα προγράμματα τεχνικής βοήθειας που αφορούν στην εργασία, τον κοινωνικό διάλογο, την επαγγελματική εκπαίδευση και κατάρτιση.

Αξιότιμοι και αξιότιμες κύριοι και κυρίες ευρωβουλευτές,

- Η Ευρωπαϊκή Ένωση βρίσκεται σήμερα στην κρισιμότερη καμπή της 60χρονης διαδρομής της, έχοντας να αντιμετωπίσει ιστορικές προκλήσεις και αποφάσεις που θα προσδιορίσουν εν πολλοίς το ίδιο της το μέλλον. Η παρατεταμένη οικονομική στασιμότητα, η υψηλή ανεργία, οι αποκλίσεις στο βιοτικό επίπεδο μεταξύ των κρατών-μελών της και η χαμηλή ποιότητα των θέσεων εργασίας που δημιουργούνται τροφοδοτούν τον ευρωσκεπτικισμό, ο οποίος κερδίζει συνεχώς έδαφος και στα Αριστερά και στα Δεξιά του πολιτικού συστήματος.

- Οι εξελίξεις αυτές έχουν συγκεκριμένες αιτίες, πολλές από τις οποίες εντοπίζονται σε θεμελιακά προβλήματα του ευρωπαϊκού οικοδομήματος και ειδικότερα στο μεγάλο έλλειμμα διαχείρισης της οικονομικής κρίσης μετά το 2010. Η έως τώρα εμπειρία αποδεικνύει ότι οι ιδεοληπτικές εμμονές για δημοσιονομική πειθαρχία και στείρα οικονομική διακυβέρνηση, αυστηρή νομισματική σταθερότητα και οι λεγόμενες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις που εστιάζουν πρωτίστως στην απορρύθμιση της αγοράς εργασίας και στην επιδείνωση των όρων

και της αμοιβής της εργασίας είναι ασύμβατες με το μέλλον του ευρωπαϊκού εγχειρήματος.

- Η περίπτωση της Ελλάδας είναι η πιο χαρακτηριστική περίπτωση αυτής της αποτυχίας. Την τελευταία επταετία η ελληνική οικονομία και κοινωνία έγιναν τραγικοί μάρτυρες της κατάρρευσης του μύθου της νεοφιλελεύθερης οικονομικής προσαρμογής. Η λιτότητα και η αποδόμηση των εργασιακών σχέσεων βρέθηκαν στο επίκεντρο των προγραμμάτων οικονομικής προσαρμογής που απαιτούσαν οι θεσμικοί δανειστές της Ελλάδας ως προϋπόθεση αναχρηματοδότησης τους χρέους της. Στο πλαίσιο της πολιτικής της εσωτερικής υποτίμησης το βιοτικό επίπεδο και τα δικαιώματα των εργαζομένων θυσιάστηκαν στο όνομα της βελτίωσης της ανταγωνιστικότητας και, σε μια πιο τεχνική διατύπωση, για τη διόρθωση των μακροοικονομικών ανισορροπιών της ελληνικής οικονομίας.

- **Η οικονομική λογική πίσω από την κατεδάφιση της αγοράς εργασίας είναι η εξής:**

- Η οικονομική κρίση στην Ελλάδα ερμηνεύεται ως κρίση ανταγωνιστικότητας. Οι μισθοί και το μοναδιαίο κόστος εργασίας θεωρούνται προσδιοριστικοί παράγοντες της ανταγωνιστικότητας και των ελλειμμάτων του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών.
- Μεγαλύτερη ευκαμψία στον προσδιορισμό των μισθών και συνεπώς το κόστους εργασίας θεωρείται αναγκαία ώστε να αυξηθούν οι εξαγωγές και η απασχόληση, για να μειωθεί η ανεργία και το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου.
- Η αποκέντρωση των συλλογικών διαπραγματεύσεων συμβάλλει στην προς τα κάτω προσαρμογή των μισθών και του κόστους εργασίας.

- Ποιες είναι όμως οι πραγματικές συνέπειες της πολιτικής εσωτερικής υποτίμησης; Ορισμένα ενδεικτικά στοιχεία μας δίνουν την εικόνα.

- Η πολιτική της εσωτερικής υποτίμησης και η απορρύθμιση της αγοράς εργασίας δεν επέφεραν κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα στις εξαγωγές και στην ανάπτυξη. Το μόνο που προκάλεσαν ήταν αναδιανομή του εισοδήματος σε βάρος της εργασίας. Το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου πράγματι μειώθηκε. Όχι όμως ως αποτέλεσμα σημαντικής αύξησης των εξαγωγών, αλλά εξαιτίας της κατάρρευσης των εισαγωγών λόγω της ύφεσης.
- Επίσης, με βάση τα τελευταία στοιχεία το ποσοστό ανεργίας κυμαίνεται στο 23,5%, ενώ για τους νέους 15 έως 24 ετών εξακολουθεί να είναι κοντά στο 50,%.
- Τέλος, και το 2016 οι επιχειρησιακές ΣΣΕ επικρατούν σχεδόν καθολικά, αντιπροσωπεύοντας το 96% του συνόλου των συλλογικών συμβάσεων, ενώ τα τελευταία στατιστικά δείχνουν περίπου το 40% των θέσεων που δημιουργούνται να είναι πλήρους απασχόλησης, ενώ το 60% είναι μερικής και εκ περιτροπής απασχόλησης. Οι εξελίξεις αυτές έχουν συμβάλει στη μείωση των μισθών και μέσω αυτών στον εγκλωβισμό της οικονομίας στην ύφεση και τη στασιμότητα.

Επίσης η μείωση των μισθών είναι μια από τις αιτίες της δραματικής αύξησης των μη εξυπηρετούμενων δανείων και του προβλήματος φερεγγυότητας που αντιμετωπίζει το ελληνικό τραπεζικό σύστημα.

- **Άμεση Ανάγκη αλλαγής παραδείγματος Οικονομικής Πολιτικής στην Ελλάδα και στην ΕΕ.** Η κρισιμότητα της περιόδου τόσο στη Ελλάδα όσο και στην Ευρώπη, καθιστά επομένως σήμερα περισσότερο από ποτέ επιτακτικό τον

ριζικό επαναπροσδιορισμό του πλαισίου οικονομικής πολιτικής. Επιτρέψτε μου να αιτιολογήσω επιγραμματικά γιατί η αύξηση των μισθών και η επαναρρύθμιση των εργασιακών σχέσεων θα μπορούσαν να συμβάλλουν καθοριστικά στην απεμπλοκή της οικονομίας από το αναπτυξιακό τέλμα.

- **Η κατανάλωση** αποτελεί το βασικότερο προσδιοριστικό παράγοντα της ζήτησης και του εισοδήματος στην οικονομία. Συνεπώς, η στήριξη του εισοδήματος των εργαζομένων μπορεί να λειτουργήσει ως ένα αποτελεσματικό μέτρο άσκησης αντι-κυκλικής πολιτικής, συμβάλλοντας στην επαναφορά της οικονομίας σε τροχιά βιώσιμης ανάκαμψης.

- **Η αύξηση των μισθών** μπορεί παράλληλα να αποτελέσει βασικό εργαλείο ανάσχεσης των επεισοδίων φτώχειας, εισοδηματικής ανισότητας και ένδειας, ο πολλαπλασιασμός των οποίων τα τελευταία χρόνια έχει πλήξει καίρια την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, την εμπιστοσύνη των πολιτών στους δημοκρατικούς θεσμούς, αλλά και τις επιδόσεις της οικονομίας.

- **Η ενίσχυση των αμοιβών των εργαζομένων και η ενίσχυση της προστασίας της αγοράς εργασίας** μπορούν να λειτουργήσουν αποτρεπτικά στη διαμόρφωση συνθηκών αστάθειας του τραπεζικού συστήματος καθώς αντιμετωπίζουν σε σημαντικό βαθμό το πρόβλημα των μη εξυπηρετούμενων δανείων, συμβάλλοντας στην ανάπτυξη ενός πιο δίκαιου μοντέλου οικονομικής μεγέθυνσης. Η αύξηση των μισθών σχετίζεται θετικά με την παραγωγικότητα

των εργαζομένων, δημιουργώντας ταυτόχρονα κίνητρα για την ενσωμάτωση νέων τεχνολογιών στην παραγωγική διαδικασία.

Τέλος είναι ιδιαίτερης σημασίας **οι δράσεις για την αντιμετώπιση της μακροχρόνιας ανεργίας και της ένταξη των νέων στην αγορά εργασίας**, προκειμένου να αναστραφούν η απαξίωση και η φυγή στο εξωτερικό υψηλά καταρτισμένου εργατικού δυναμικού.

● **Η ΓΣΕΕ σήμερα βρίσκεται ενώπιόν σας μετά από 7 χρόνια καθημερινών αγώνων διαρκών δράσεων και στήριξης από την Ευρωπαϊκή και τη Διεθνή Συνομοσπονδία Συνδικάτων (ETUC και ITUC).** Προσπαθούμε να κρατήσουμε ζωντανή και ψηλά τη φωνή των εργαζομένων, των ανέργων και των συνταξιούχων στην Ελλάδα με πληθώρα συνδικαλιστικών (42 γενικές απεργίες), πολιτικών και νομικών δράσεων τόσο σε εθνικό, όσο και σε ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο. **Ταυτόχρονα οι 147 δευτεροβάθμιες Οργανώσεις μέλη μας (79 Εργατικά Κέντρα και 68 Ομοσπονδίες) και τα πρωτοβάθμια σωματεία** δίνουν καθημερινά μάχες χαρακωμάτων ενάντια στην εργοδοτική αυθαιρεσία, τις απολύσεις, τις πολύμηνες καθυστερήσεις μισθών, την εργασιακή επισφάλεια.

● **Τα ελληνικά συνδικάτα έχουν ενώσει τη φωνή τους με τα ευρωπαϊκά** στον αγώνα προστασίας του κοινωνικού προσώπου της Ευρώπης, μιας Ευρώπης πλέον που έχει να αντιμετωπίσει την αποϋφανση του ευρωπαϊκού κοινωνικού κεκτημένου. Κι αυτό δυστυχώς παράλληλα με την έξαρση της ξενοφοβίας και του ρατσισμού και την ύψωση εκ νέου των εσωτερικών συνόρων που επανορθώνονται ως τείχη από Κράτη Μέλη που κλείνουν τις πόρτες τους στην υποδοχή προσφύγων εμπόλεμων περιοχών, εμφανίζοντας την Ευρώπη να κατασπαταλά το

συσσωρευμένο μετά από εμπειρία δύο Παγκοσμίων Πολέμων κοινό πολιτικό, κοινωνικό και αξιακό της κεφάλαιο.

● Θα ήθελα λοιπόν να τελειώσω την τοποθέτησή μου σήμερα για την Ελλάδα μέσα στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το θεματοφύλακα των Ευρωπαϊκών Συνθηκών και του ευρωπαϊκού δημοκρατικού κοινωνικού οράματος, με μία φράση από το Προοίμιο του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ένωσης, που αναφέρει ότι **«η ΕΕ τοποθετεί τον άνθρωπο στην καρδιά της δράσης της»**. Είναι όμως έτσι; Αυτό το επιστέγασμα της κοινής πολιτικής και κοινωνικής κληρονομιάς είναι ανάγκη να ισχύσει στην πράξη και να μην μείνει γράμμα κενό περιεχομένου.

Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας